

Συνέντευξη στον ΜΑΚΗ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟ
makisdelpetros@apogeumatini.gr

Η Τέχνη μπορεί να ιστορήσει την ώρα που η ζωή και ο θάνατος ξεπερνούν το συναίσθημα και το τραγικό ρίγος της πιο ανώτερης μορφής τέχνης;

Δύσκολα, όταν καλείται να περιγράψει τη στιγμή που η Ιστορία σταματά και κάνει την πράξη, τη στιγμή, γεγονός παρόν εις τον Αιώνα, όταν ειδικά πρέπει να εξηγήσει το πέρασμα από τη ζωή ενός Βασιλιά και λίγων στρατιωτών που έζησαν σύμφωνα με το Νόμο που γίνεται Ιδέα και «θανάτω θάνατον πατήσας» μετατρέπεται σε παράδειγμα, όπως έκαναν οι Άριστοι των Θερμοπυλών...

Η Ελένη Σαραντίτη στη «Θυσία» απέφυγε να κάνει ένα «Αγιολόγιο» των βέλτιστων των Ελλήνων: δαπάνησε τρία και χρόνια δουλειάς για να αποκαλύψει ότι μόνο το ηρωικό «Τέλος» αλλά και τα πριν, τη ζωή, το συναίσθημα, τις οικογενειακές στιγμές, τις ρίζες αλλά και τις σκέψεις, τους πόθους αλλά και το όραμα του Λεωνίδα, του Άριστου που εξάντλησε το προνόμιο στην αυτοθυσία!

Δεν είναι απλώς «Ιστορικό μυθιστόρημα», όπως δεν είναι έπος, λόγια παιάνα για τον ήρωα. Είναι μελέτη, αφήγηση, πόθος διερεύνησης όσων έμεναν άγνωστα, στο περιθώριο του «Γεγονότος»!

«... Ανθρώπινη υπόσταση θέλεια να δώσω -εξηγεί στην «Α» η κ. Ελένη Σαραντίτη- σε κάποιον που όπως διδαχθήκαμε ή είδαμε σε σχετικές ταινίες μπορεί και να τον φανταζόμασταν φτιαγμένο από... σίδηρο! Είναι απαράδεκτες και βλαβερές εν πολλοίς αυτές οι ταινίες γι' αυτό χρειαζόταν κάτι ώριμο για να αποκατασταθεί ο σεβασμός στον ψυχισμό των ανθρώπων...

Ως Λάκαινα σκέφτηκα πως πήγε ο Λεωνίδας να θυσιαστεί, σαν τον Ιησού, για να σωθούν άλλοι συνάνθρωποί του. Ήξερε το Τέλος και σαν άνθρωπος λύγισε, βίωσε το «Ίνα τι με εγκατέλιπες;»».

Η πολυγραφότατη συγγραφέας επισμαίνει ότι «ήξερε τι θα συμβεί και ως θρησκευόμενος άνθρωπος, αφού οι Λάκωνες ήταν από αυτούς με τη μεγαλύτερη πίστη, είχε ακούσει τις προφητείες όχι μόνον των Ιερέων, αλλά και των απλών συνανθρώπων του που είχαν διαίσθηση -λέγεται ότι και ο γιος του ο Πλειστάρχος που βασιλεύσε μετά 40 χρόνια είχε αυτή την έκρηξη αίσθησης, άκουγε πράγματα, ώρες ώρες το βλέμμα του χανόταν- όταν ανέλαβε την ευθύνη...

Σκεφτόταν ο Λεωνίδας πως εκείνες τις ημέρες τον έφτανε στο ύψος, ήθελε να τον δει τι θα γίνει, έλεγε πως ήθελε να τον χαρεί και λυπόταν που δεν θα ζήσει αυτές τις στιγμές...

Τελικώς ο Λεωνίδας που δεν έχει γράψει κανείς για τη ζωή του με ενέπνευσε να αποδώσω αυτήν τη άγνωστη πλευρά της ζωής του μέσα από τριάντισι χρόνια έρευνας και μελέτης. Μέσα από το βιβλίο μου αποκαθίσταται ακόμη και ο Δημάρατος που τον είχαν αδικήσει τόσο πολύ, πηγές από Αρχαίους Συγγραφείς στο πρωτότυπο αποκατέστησαν την πραγματικότητα που δεν ξέραμε... Πιστεύω ότι ο Λεωνίδας είχε συναίσθηση της Ιερότητας της αποστολής του, δεν ήταν κάποιος πειθήνιος ή απλώς υπάκουος στον Νόμο»...

«Έφυγε -τονίζει η κ. Σαραντίτη- στην καλύτερη, στην ωραιότερη στιγμή του, με

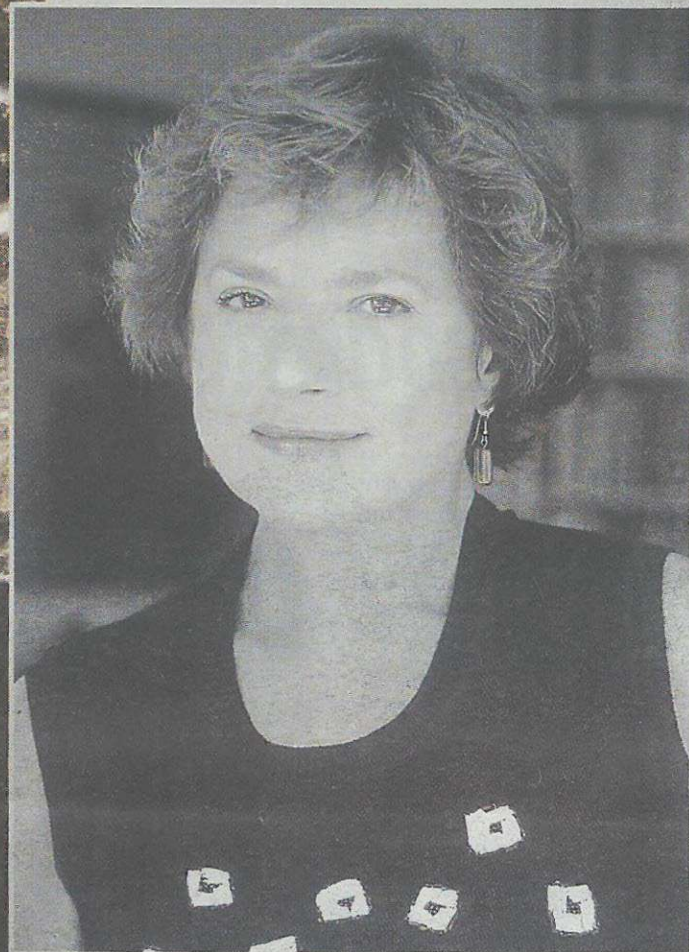
Γέμισα αγάπη ανασταίνοντας το βασιλιά της Τιμής και του Χρέους!

ΕΛΕΝΗ ΣΑΡΑΝΤΙΤΗ

η θυσία

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η Ελένη Σαραντίτη μιλάει για το νέο της ιστορικό μυθιστόρημα, τον Λεωνίδα και τη θυσία του

ένα οκτάχρονο γιο, με μια γυναίκα 31 ετών, πολύ όμορφη, όπως όλες άλλωστε οι γυναίκες της Σπάρτης, οι οποίες διδάσκονταν γραφή, ανάγνωση, γυμνάζονταν μαζί με τους άνδρες, με τα αγόρια, ημίγυμνες, χωρίς γυναικονόμους όπως στην Αθήνα, παντρεύονταν

σε μεγάλη σχετικά ηλικία για να έχουν γνώρισε τη ζωή. Σε τέτοια οικογένεια ήταν ο Λεωνίδας και για να εγκαταλείψει τα γήινα έλαβε πιστεύω «εντολή Άνωθεν» -δεν μου αρέσει να πω ότι τον έσπρωξε η μοίρα... Ένα Θείο Χέρι πήρε αυτόν τον άνδρα από σεμνούς,

αγαπημένους γονείς, από τη γυναίκα του, αυτόν που είχε ζήσει μια όμορφη ζωή και ήταν πανέμορφος, καλογυμνασμένος -αφού είχε λάβει τη Σπαρτιατική Αγωγή, μιας και δεν προοριζόταν να γίνει βασιλιάς- και στις Θερμοπύλες 58 ετών ικανό, ωραίο, ακμαίο, τον οδήγησε στη συνάντηση με την Ιστορία, δεν πήγε νομίζω για την Τιμή της Σπάρτης μόνον αλλά για την Τιμή της... Τιμής!».

Η κ. Σαραντίτη εξηγεί πως όταν αποκωρούσαν οι σύμμαχοι υπό τους κλευασμούς Σπαρτιατών και Θεσπιέων (δεν υπήρξε βρισιά που να μην άκουσαν), ο Κορίνθιος στρατηγός του είπε: «Ελα βασιλεύ, δεν βλέπεις ότι δεν θα απομείνει τίποτα από εσάς;» και ο Λεωνίδας απάντησε: «Θα απομείνει η Τιμή της πατρίδας, αυτό εσύ το λες τίποτα, ω Κορίνθιε πολέμαρχε;».

«...Είναι συγκλονιστική φυσιογνωμία. Δεν νομίζω να υπήρξε σε στρατό συγκλονιστικότερη μορφή γνήτη, προσωπικότητα σαν τον Λεωνίδα. Και αυτό γιατί δεν ήταν κάτι υπερφυσικό, ήταν πολύ γήινος, πολύ ανθρώπινος, του άρεσε να αστειεύεται, να λέει πειραχτικά αστεία και πονηρά με τους στρατιώτες...».

Αποκαλύπτω τον άνθρωπο Λεωνίδα

- Τι φιλοδοξίες είχατε για το βιβλίο σας;

«Να κάνω ένα βιβλίο που να ανταποκρίνεται στην αλήθεια και στη δική μου υποκειμενική αλήθεια, να αποκαλύψω τον άνθρωπο Λεωνίδα και όχι τον «υπερήρωα» που μας δίδαξαν και δεν ξέραμε καν αν αγαπούσε, αν αισθανόταν, αν δάκρυζε... Δεν ακούσαμε ποτέ κάτι τέτοιο γι' αυτόν που ο 33χρονος Ξέρξης αποκάλεσε «γυρμένο που δεν τα παρατάει» όταν έμαθε πως δεν παραδίδεται! Δεν ξέραμε πόσο καλοί, εξαιρετικοί πολεμιστές ήταν λ.χ. οι ειλωτες, πως ειλωτας ήταν ο καλύτερος φίλος του Λεωνίδα, δεν μάθαμε για τους υπέροχους βασιλείς της Μεσσηνίας, για τις συνεχείς ανταρσίες των εκεί κατοίκων, τις συμμαχίες κ.ά. Και αυτά τα θέματα προσεγγίζει το βιβλίο. Πρόσεξα επίσης τη γλώσσα, το πώς πρέπει να μιλάει ένας βασιλιάς... Έδωσα δουλειά και αγάπη, συγκινήθηκα, πέρασα ωραία χρόνια γράφοντας, γέμισα αγάπη ανασταίνοντας το βασιλιά του χρέους, επειδή τελικώς υπάρχουν άνθρωποι με δύναμη, άνθρωποι ικανοί να θυσιαστούν, άνθρωποι ικανοί να αναδείξουν τι σημαίνει η λέξη «Άνθρωπος». Είναι τελικώς ένας φόρος τιμής στην Πατρίδα μου...».